

РЕШЕНИЕ

№ 6599

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6465** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на заместник председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, чрез юрк. К. С., срещу Решение № 2210 от 11.05.2023 г. по нахд № 9240/2022 г. по описа на СРС, 134 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № Р-10-565/12.07.2021 г., издадено срещу „Титан България“ ООД относно наложено му на основание чл. 23, ал. 2, т. 1, предл. първо от Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти (ЗПМПЗФИ) административно наказание - две имуществени санкции в размер на 1 000 лв. всяка за извършени от дружеството две нарушения на чл. 19, § 1, ал. 1, в частта „тясно свързани с тях лица“, предложение второ, в частта „уведомяват емитента“, б. „а“, във вр. с чл. 19, § 1, ал. 2 и чл. 19, § 1, ал. 3, във вр. с чл. 19, § 8 от Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията (наричан по-долу Регламент (ЕС) № 596/2014).

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение поради неправилно приложение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1

от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН. Касаторът счита, че СРС неправилно е използвал понятието за домакинство, дадено в други, национални, нормативни актове, които, според него, не намират приложение в конкретния случай, и съответно биха довели до пълна неприложимост на чл. 3, § 1, т. 26, б. „в“ от Регламент № 596/2014, докато в съюзният регламент липсвало легално определението на домакинство. Навежда доводи от целите на Регламент № 596/2014, отбелязани в т. 58 и т. 59 от Преамбюла, свързани с по-голяма прозрачност на сделките, извършвани от лицата, натоварени с ръководни дейности на равнище емитенти и, когато има такива, от лицата, тясно свързани с тях, което представлявало превантивна мярка срещу пазарната злоупотреба, особено злоупотребата с вътрешна информация. Това от своя страна представлявало допълнително средство за компетентните органи за осъществяване на надзор над пазарите. Твърди, че по силата на чл. 3, § 1, т. 26 от Регламент № 596/2014 приемането на лица за „тясно свързани“ предполага явна и много близка връзка между съответните лица, чиято близост създава риск за евентуална пазарна злоупотреба, особено злоупотребата с вътрешна информация. Счита за безспорно доказано обстоятелството, че към датите на извършените сделки Ц. Ч. Х. е член на Съвета на директорите на „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А.. Като майка на Ц. Ч. Х. в РН - НБД „Население“ е посочена Н. В. А., която към датите на извършените сделки е управител на „Титан България“ ООД. Близката родствена връзка между двете лица, живеещи на един и същи адрес, покривала изискванията на Регламент № 596/2014 за „тясно свързани лица“, респ. съгласно чл. 3, § 1 т. 26, б. „г“, вр. б. „в“, вр. т. 25, б. „а“ от Регламент № 596/2014 следвало да бъде направен обоснован извод, че „Титан България“ ООД е юридическо лице, тясно свързано с лице, което изпълнява ръководни функции в „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А.. Изложеното му дава основание да оспорва изводите на СРС, че Ц. Ч. Х. и Н. В. А. не са едно домакинство. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да потвърди НП. Претендира разности за две съдебни инстанции.

Ответникът „Титан България“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], оспорва касационната жалба в писмен отговор от 17.07.2023 г. и писмена молба от 04.10.2023 г. Излага подробни съображения за незаконосъобразност на НП. Предвид липсата на легална дефиниция за „домакинство“ в Регламент № 596/2014 и липсата на относима практика на Съда на Европейския съюз, формулира искане за отправяне на преюдициално запитване за изясняване на съдържанието на това понятие.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

От фактическа страна и въз основа на мотивите на НП СРС е приел, че при извършена проверка от страна на КФН било установено, че за периода от 01.01.2020 г. до 08.12.2020 г. „Титан България“ ООД е сключило 3 сделки с емисията акции, с ISIN BG1100018057, от капитала на „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А., номера в „Централен зепозитар“ АД: 20201023000000126, 20201023000000127 и 20201023000000128, всички от 23.10.2020 г.

Към датите на горепосочените сделки Ц. Ч. Х., ЕГН [ЕГН], е член на Съвета на

директорите на „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А., ЕИК[ЕИК]. От извършената на 04.12.2020 г. служебна електронна справка в „Регистър на населението - Национална база данни „Население“ по партидата на Ц. Ч. Х. било констатирано, че за същата като постоянен адрес (за периода от 06.11.2000 г. до датата на извършената справка) и настоящ адрес (за периода от 10.06.1996 г. до датата на извършената справка) е вписан следният адрес: общ. Столична, район „П.“, [населено място], [улица]. Майка на Ц. Ч. Х. е Н. В. А., ЕГН [ЕГН], по чиято партида била вписана идентична информация относно периоди, постоянен и настоящ адрес. След извършени справки в ТРРЮЛНЦ било установено, че към датите на горепосочените сделки Н. В. А. е управител на „Титан България“ ООД, с ЕИК[ЕИК].

Предвид гореизложеното бил съставен АУАН № Р-06-49/20.01.2021 г. на „Титан България“ ООД в качеството му на лице, тясно свързано с лице, което изпълнява ръководни функции в „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А., тъй като „Титан България“ ООД не е уведомило писмено емитента за сключените на 23.10.2020 г. сделки № 20201023000000127 и № 20201023000000128 с акции от капитала на емитента, в срок от 3 работни дни от сключването, а именно - най-късно до 28.10.2020 г., като е било длъжно за това, тъй като със сделка № 20201023000000127 е преминал посоченият в чл. 19, § 8 от Регламент № 596/2014 праг от 5 000 евро. „Титан България“ ООД следвало да подаде до „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А. уведомления във формата, предвидена в Приложението на Регламент за изпълнение № 2016/523 на Комисията от 10.03.2016 г., съдържащо посочената в чл. 19, § 6 от Регламент № 596/2014 информация. Въз основа на така съставения АУАН било издадено атакуваното пред СРС наказателно постановление.

От правна страна съставът на СРС приел, АУАН, и НП са издадени от лица, притежаващи материална компетентност, в преклузивните срокове по чл.34 от ЗАНН, в установената по чл.42 и чл.57 от ЗАНН форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Мотивирал е неправилно приложение на материалния закон, тъй като наказаното лице не е нарушило разпоредбите на чл. 19, § 1, ал. 1, в частта „тясно свързани с тях лица уведомяват емитента“, б. „а“ вр. чл. 19, § 1, ал. 2 и чл. 19, § 1, ал. 3, вр. чл. 19, § 8 от Регламент № 594/2014.

В тази връзка СРС е съобразил, че Н. А. - управител на „Титан България“ ООД и Ц. Х. - член на Съвета на директорите на „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А., са майка и дъщеря. Като член на съвета на директорите на емитента, Х. е „лице, което изпълнява ръководни функции“ по см. на чл. 3, § 1, т. 25, б. „а“ от Регламент (ЕС) № 596/2014. А. и Х. имат и един същ постоянен и настоящ адрес - [населено място], Столична община, район П., [улица].

Тълкувайки разпоредбата на чл. 3, § 1, т. 26, б. „в“ от Регламент (ЕС) № 596/2014, според която роднини, които живеят в същото домакинство в продължение поне на една година към датата на съответната сделка, са т.нар. „тясно свързани лица“, е приел, че следва да бъде изяснен въпросът дали А. и Х. живеят в едно домакинство, след като безспорно са регистрирани на един и същ постоянен и настоящ адрес - [населено място], Столична община, район П., [улица].

Доколкото Регламент (ЕС) № 596/2014 не съдържа легална дефиниция на понятието „домакинство“, съдът е споделил аргументите на дружеството-жалбодател, че следва да намерят приложение дефинициите, съдържащи се в националното право с позоваване на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА), според който когато нормативният акт е непълнен, за неуредените от него случаи се прилагат

разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. СРС се е позовал на легалните определения по § 2, т. 7 от ДР на Закона за преброяване на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г., според който „домакинство е едно лице, което живее в самостоятелно жилище, стая или част от стая и има самостоятелен бюджет. Домакинство са и две или повече лица, които живеят в едно жилище или в част от жилище и имат общ бюджет, независимо дали имат, или нямат родствена връзка“, както и на § 2, т. 8 от ДР на същия закон, според който жилището е „обособено и самостоятелно от гледна точка на конструкцията място, което е пригодено за живеене, състои се от едно или няколко помещения (жилищни и спомагателни) и има един или повече самостоятелни изхода на общодостъпна част (стълбище, общ коридор, двор или направо на улицата)“. Съобразил е определенията за „жилище“ по § 5, т. 30 от ДР на Закона за устройството на територията като съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. Позовал се е и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/543 на Комисията от 22 март 2017 г. за определяне на правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 763/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно преброяването на населението и жилищния фонд по отношение на техническите спецификации на темите и на техните разбивки, който въвежда концепцията „едно жилище — едно домакинство“.

Предвид визираните легални дефиниции решаващият състав е формирал извод, че А. и Х. не живеят в едно и също домакинство, тъй като обитават две отделни жилища - къща № 6 и къща № 7, находящи се на един административен адрес в [населено място], Столична община, район П., [улица], но които се явяват самостоятелни места за живеене, с отделни помещения и с отделни изходи. Цитирал е в подкрепа на доводите си разпечатки от регистъра на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК), според които се касае за обособени два самостоятелни обекта, всеки представляващ жилищна сграда, както и на писмени доказателства от дружества, предоставящи комунални услуги, според които на посочения административен адрес са заявени различни партии. Въз основа на изложеното е формирал извод, че се касае за отделни имоти, обитавани от различни лица, които са с отделен бюджет.

В заключение е обосновал материална незаконосъобразност на НП поради липса на извършено административно нарушение, тъй като административнонаказващият орган (АНО) неправилно е приел, че А. и Х. живеят в едно и също домакинство, с което е тълкувал разширително разпоредбата на чл. 3, § 1, т. 26, б. „в“ от Регламент (ЕС) № 596/2014, отъждествявайки същото домакинство със същия административен адрес.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

По приложението на закона спорно е определенията за „тясно свързани лица“ по чл.3, т.26, б. „в“ от Регламент (ЕС) № 596/2014, според което такова лице е роднина, който живее в същото домакинство в продължение поне на една година към датата на съответната сделка. Използваните в нормата думи правилно са навели решаващия съд на извод за необходимост от тълкуване на понятието „домакинство“, за което

страните не спорят, че в регламента не съществува легално определение. Респ. неправилна е тезата на касатора, че единствено поради близката родствена връзка между физическите лица същите покриват понятието за „тясно свързани лица“, при недоказаност, че живеят в общо домакинство, каквото е нормативното изискване.

Независимо от родствената връзка между Н. А. - управител на „Титан България“ ООД и Ц. Х. - член на Съвета на директорите на „Интеркапитал Пропърти Дивелопмънт“ А., независимо от факта, че Х. е „лице, което изпълнява ръководни функции“ по см. на чл. 3, § 1, т. 25, б. „а“ от Регламент (ЕС) N 596/2014, както, че двете имат един и същи постоянен и настоящ адрес, не е налице елемент от фактическия състав на понятието за „тясно свързани лица“ чл.3, § 1, т.26, б.„в“ от регламента, а именно: съжителство в общо домакинство.

Обосновано в тази връзка СРС е изяснил въпроса дали А. и Х. живеят в едно домакинство, въпреки, че са регистрирани на един и същ адрес. Правилен е изводът на СРС, че Регламент (ЕС) № 596/2014 не съдържа легална дефиниция на понятието „домакинство“, при което следва да намерят приложение дефинициите, съдържащи се в националното право. Съгласно чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА), когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Съгласно чл. 37 ал. 1 от Указ N 883 от 24.04.1974 година за прилагане на ЗНА „думи или изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове“.

Съгласно § 2, т. 7 от ДР на Закона за преброяване на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г. „домакинство е едно лице, което живее в самостоятелно жилище, стая или част от стая и има самостоятелен бюджет. Домакинство са и две или повече лица, които живеят в едно жилище или в част от жилище и имат общ бюджет, независимо дали имат, или нямат родствена връзка“, а според § 2, т. 8 от ДР на същия закон жилището е „обособено и самостоятелно от гледна точка на конструкцията място, което е пригодено за живеене, състои се от едно или няколко помещения (жилищни и спомагателни) и има един или повече самостоятелни изхода на общодостъпна част (стълбище, общ коридор, двор или направо на улицата)“.

Според § 5, т. 30 от ДР на Закона за устройството на територията „жилище“ е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди.

СРС правилно е изследвал относимите национални правни разпоредби и е установил, че разпоредбите на Закона за преброяване на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г. се прилагат при спазване изискванията на актовете за изпълнение, приети от Европейската комисия по Регламент (ЕО) N 763/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. относно преброяването на населението и жилищния фонд (§ 3, ал. 2 от ДР на закона).

Неоснователно е възражението на касатора, че подобно тълкуване би довело до пълна неприложимост на чл. 3, § 1, т. 26, б. „в“ от Регламент № 596/2014. На съюзния законодател в областта на пазарната злоупотреба не е чужда идеята за приложение на националното законодателство (параграфи 40, 64, 66 от Преамбюла на Регламент № 596/2014). Показателни в това отношение са другите хипотези на „тясно свързани лица“ по чл.3, § 1, т.26, б.„а“ и б.„б“ от Регламент № 596/2014, в които е направено преpraщане към националното право. Това е логично предвид липсата на

изключителна или споделена компетентност на ЕС в областта на семейното право. От друга страна, в Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/543 на Комисията от 22 март 2017 г. за определяне на правила за прилагане на Регламент (ЕО) N 763/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно преброяването на населението и жилищния фонд по отношение на техническите спецификации на темите и на техните разбивки, е посочено, че за идентифицирането на частните домакинства държавите-членки прилагат концепцията за „водене на домакинство“, а ако това не е възможно - концепцията „едно жилище — едно домакинство“.

Според концепцията за водене на домакинство „многочленно домакинство е група от две или повече лица, които съвместно обитават цялото пространство от дадена жилищна единица и обединяват усилията си за осигуряване на храна и други средства от първа необходимост. Според концепцията „едно жилище — едно домакинство“ за членове на едно и също домакинство се считат всички лица, обитаващи дадена жилищна единица, от което следва, че в дадена обитавана жилищна единица има само едно домакинство.

Дължим е извод, че съюзната концепция за домакинство се доближава до националната, доколкото го идентифицира с общо жилище, в което лицата споделят общ бюджет, независимо дали имат или нямат родствена връзка. При липса на противоречие между националното и съюзно законодателство относно тълкуваното понятие за „домакинство“ не са налице условията за отправяне на исканото от ответника по касация преюдициално запитване до СЕС. Макар и релевантно за развитието на правото, същото не би допринесло за изясняване и прилагане на приложимите норми в конкретния казус, които са ясни и безпротиворечиви.

Анализирайки цитираните легални дефиниции и приложенията по делото доказателства, СРС обосновава е приел, че Н. А. и Ц. Х. не живеят в едно и също домакинство, тъй като обитават две отделни жилища - къща N 6 и къща N 7, находящи се на един административен адрес, но които се явяват самостоятелни места за живеене, с отделни помещения и с отделни входове и изходи. В подкрепа на този си извод, СРС е анализирал приетите писмени доказателства - Разпечатки от Регистъра на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, от които е видно, че са обособени два самостоятелни обекта, всеки представляващ жилищна сграда и декларациите от двете, в които се сочи начина на обитаване на двете къщи и коя се обитава от всяка една от тях. На тази плоскост, правилно СРС е приел, че както контролният, а в последствие – и административнонаказващият орган необосновава са приели, че А. и Х. живеят в едно също домакинство, като са тълкували разширително разпоредбата на чл. 3, § 1, т. 26, б. „в“ от Регламент (ЕС) N 596/2014, отъждествявайки същото домакинство със същия административен адрес.

По изложените съображения, изводът на СРС, че „Т. България“ не е нарушило разпоредбите на чл. 19, § 1, ал. 1, в частта „тясно свързани с тях лица уведомяват компетентния орган“, б. „а“ вр. чл. 19, § 1, ал. 2 и чл.19, § 1, ал. 3 вр. чл. 19, § 8 от Регламент N 596/2014, е направен при правилно приложение на закона, без да е допуснато визираното касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН. След като не е доказано наличието на предпоставките за ангажиране на административнонаказателната отговорност

на ответника по касация, правилно СРС е отменил наказателното постановление. Решението като правилно следва да бъде оставено в сила.

В идентичен смисъл са: Решение № 7762 от 16.12.2022 г. по адм. д. № 8078/2022 г., Решение № № 6479 от 04.11.2022 г. по адм. д. № 5969/2022 г., Решение № № 5652 от 10.10.2022 г. по адм. д. № 5370/2022 г.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН ответникът по касация има право на разноски, но същият не претендира такива, поради което разноски не се присъждат.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 2210 от 11.05.2023 година, постановено по нахд № 9240/2022 година по описа на СРС, НО, 134-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.